

¡ ¡ W A ! !

REYENT que publicant antes lo prospecte agafariam més subscriptors, no hem vacilat un moment en ferho.

De seguida que ho tindrem tot á punt, darém á llum un tros de papér imprés que, perquè surtirá de tant en tant n'haurém de dir periodich.

Per ara no li darém cap titol. En dirém simplemént:

UN TROS DE PAPÉR.

L'objecte d'aqueix tros de papér, es distreure als quel llegescan. Podrá ser també que fins arribi á ferlos riure, pero d'axó no n' responém.— Per riure, mes hi pot la predisposició del que llegeix que ls 'chistes del que escriu.

Feu riure á un xicot á qui la mossa li acaba de dir que no.— Feu riure á un empresari, la nit que no més té « quatre amichs » al teatro.— Feu riure á un casat que pensanse tenir la sogra malalta de cuidado los metjes li diuhen que ja va per be—y finalment feu riure n' Cuyás lo dia que li han romput mitja dotsena de copas.

Tots los que acabém de citar y molts d' altres que no citém per no fernos pesats, - á pesar de lo que hem dit, poden comprar lo nostre periódich perquè com lo seu mal humor es transitori, podrán distreures quant lo disgust haja passat.

Als que no volem per subscriptors perquè fora robalshi ls' dinés, pues serian inútils cuants esforços fessim per distreurels dels disgustos que precisament han de tenir, son los següents:

Los que posan dinés á las rifas.

Los que de bona fé s' ocupan de política.

Los que carregats d' il-lusions, olvidan que « Las muqueres son unas quebritas cuan uñas de leion. »

Los que tenen accions, obligacions ó subvencions de qual-sevol societat de crédito ó be de ferro-carrils.

Y finalment los que interessantse per la prosperitat de la nostra patria confian en aquesta colla de tarambanas que volan dirigirla.... Deixemho corre que encara hi perdriam la salut.

Lo nostre periodich se publicarà en catalá del que ns' da-

rá la gana y al que no li agradi quel' deixi. La única garantia que podém donar es que may dirém « estel, aymador » ni altrás bestiasas per l' estil.

A pesar de lo que acabém de dir, com lo nostre objecte principal es distreure als quens' llegescan, si sabém alguna cosa en francés que creguém que fassia riure, també la publicarém. Lo mateix dihem del inglés, alemany, grech, etc.

Lo qui no ho entenguí que ho preguntí á un que ho sapia y si no coneix ningú, que vingui á la redacció y molt será que entre ell y nosaltres no n' traguem l' aigua clara.

Per donar una proba incontestable de que estém promptes á fer qualsevol sacrifici; á mes dels idiomas indicats, si per casualitat sabem alguna cosa en castellá que puguia fe riure, també la publicarém.

Tenim un conegut nostre que ha estat mes d' un any á Madrid, que dona gust de sentirlo.... Vaja, ja ho veurán.

Lo nostre periódich surtirá cada vegada que será plé; los quel' fem, tenim altre feina y no volem que l' escriure ns' fassia perdre l' llegí ni tampoch enganyár al publich omplint lo periodich de cualsevol cosa. Cada número vaidrá dos quartos.... quatre... sis... tot lo que coneguém que n' poguém treure.

De vegadas fins hi haurá ninots.

Si per casualitat logrés fer riure, val mes que no ho diguin á ningú, porque si arriba als nostres oidos, cada número costará un ull de la cara, porque l' riure val molts dinés.

Per poder comensar á tirar calculs, á casa l' Oliveres, carrer dels Escudillers, n.º 57, y á casa n' Lopez, carrer Ample y Rambla del Mitj al costat de la fonda del Orient, s' admeten 4 rals á compte de la suscripció: á esta clase de subscriptors, farém de tant en tant algun regalo per tenirlos contents y veurer si sen' hi deixan caure de nous.

L' ultima idea que portém es ferhi negoci. Si n' hi fem, millór.

NOTA.

Veném y no regalém aqueix prospecte, per varias rahóns.

1.ª Per treuren mes partit.

2.ª Per separarnos de la vulgaritat.

R. 398720

RRE 05(46.71BAR) TKO 6.Fol

1865-66

... la gran y al que no le agrada...
que puede decirse que muy bien...
...

... algunos de los que...
... los que han...
... de los que...

NOTA

... no se...
... por...

... que...
... que...

... que...
... que...
... que...

Vertical text on the right edge of the page, possibly a library or archival stamp.

Surtirà cada vegada que serà plé.

Valdrà... lo que n' poguem traurer.

ADMINISTRACIÓ

Rambla del Mitj, 19.

ADMINISTRADOR

Gonzalo Casas.

UN TROS DE PAPER.

UN SUSCRIPTOR Y JO.

SUSCRIPTOR. — ¡Home! ¿quant surt axó del tros de paper?

Jo. — De seguida que serà plé.

S. — ¿Y quant serà plé?

J. — Quant vessará.

S. — Axó no té cap gracia. Jo tenint confiansa en vosté m' vaig gastar la pesseta y ja fa d' axó aprop de un més y encara no he vist res.

J. — Vosté tot ho trova plá: se pensa que per fer un periódich no hi ha mes que anár á casa l' impressor y ja está.

S. — En un més se poden fer moltes cosas.

J. — Si tot ho hagués hagut de fer jó, santo y bueno; pero entre lo gobernador civil, l' alcalde corregidor, lo dibuxant, lo grabador y lo litógrafo no he pogut enllestir fins avuy.

S. — ¿Y cada vegada succehirá lo mateix?

J. — No, home, no. Axó no passa més que lo primer número; un cop encarrilat, no hi ha res mes fácil.

S. — Ab tot axó, encara no m' ha dit quant surtirá.

J. — Demá mateix, si no hi ha res de nou.

S. — ¿Que l' enviará á casa?

J. — Si senyor, lo rebrá pel' correu, pero vosté no ha de pagar res.

S. — ¿Y quant valdrá aqueix número?

J. — Un ral.

S. — M' sembla que es car.

J. — Si no l' ha vist, com pot dir si es car ó barato. Hi ha sis grabats y una litografía; una impressió d' alló bó y un paper que una bala nol' forada.

S. — ¡Be, vaja! ja lo veuré y li vindré á dir si m' ha agradat ó no.

J. — ¡Alanta! ¡mandar!

ADVERTENCIA.

Fa com aquell que diu quatre dias que várem publicar lo prospecte, y ja ns' han plogut suscriptors de una pila de parts del món y fins de Madrit.

Ja esperabam que en un temps en que tot-hom té mil motius per tirarse de cap á las parets, seria ben rebuda una publicació que tingués per objecte principal lo distraurer als seus lectórs, pero no podíam may prevéurer lo que ns' ha succehit.

No perdonarém sacrifici, gasto ni diligencia per correspondrer als que tanta confiansa han tingut ab nosaltres.

Lo dibuix, impressió y paper d' aqueix primer número, son una prova de que nons' entretenim ab economías.

Tenint tants suscriptors, continuarem ab aqueix luxó asiátich, porque á pesar de tot encara ns' hi queda un bon benefici. No fariam pas altre cosa. Qualsevol sen vaja á América á exposar la pell.

Podriam omplir lo periódich explicant lo que farém y lo que deixarém de fer, pero som catalans de pare y mare y per lo tant mes amichs dels fets que de las paraulas.

Als periódichs que ocupantse de nosaltres, han contribuít á aumentar los suscriptors, los doném las gracias.

Tots als qui hem enviat prospectes ho han fet, menos un, que encara deu estar cremat per alló de Carnestoltas. Nosaltres som més nobles que ell, no som venjatius y encara que ell no s' haja ocupat ara de nosaltres, nosaltres de tant en tant nos ocuparem d' ell.

FESLI UN NUS Á LA CUA.

Molts dels nostres lectors y fins pot sér lo erudit é incansable senyor Bastús ignoran l' origen d' aqueixa expressió que tan se usa en catalá. Nosaltres desitjosos de que al dir las cosas, sapien perquè las diem, no hem vacilat un moment en publicarho, encara que los ninots nos costan un grapat de pessetas.

Hi habia en Barcelona un *americanu* que sempre que li anaban á demanár un consell per qualsevol assumpto, contextaba *fesli un nus á la cua*. Lo fer un nus en una cua li habia salvat la vida y axís es que aqueixa idea no se n' hi podia anar may de la barretina.

Quant aqueix senyor carregat de *pesos fuertes* tornaba d' América n' hi va passar una d' aquellas de padre y muy senyor mio, que ell mateix contaba tot sovint d' aquesta manera:

Feya ja set semmanas que no veyam més que cel y agua, quant várem divisar la costa. Al véurerla m' va entrar un desitg tremendo d' estirar las camas.

De seguida que ho vaig dir al capitá, ell mateix se vá oferir á acompanyarme y saltant á la llanxa que anaba á la costa á fer agua y ben preparats ab provisions sólidas y líquidas per ferhi un bon brená, várem saltar al seu temps en terra. Per casualitat á una de las bòtas que si habian d' omplir d' agua se li va enfonsar lo tap, de modo que quedant inútil la van deixar abandonada á la platja los mariners.

Lo meu company y jo, despues d' haber passejat una estoneta, várem buscar un puesto á propòsit per clavanshi la virosta.

Encara feya sol y com no hi habia ábres várem sentarnos á radera la bòta.

Ja lo pollastre rostit y las sardinas de Nantes habian experimentat assalts formidables, ja

L' ampolla ó millor ampollas habian sofert grossas sangrías, quant várem sentir un bram.

Cada vegada quel' recordo la pell se m' torna de gallina. Lo qui l' ha sentit, no l' pot olvidar may, y lo qui no l' ha sentit, no se n' pot formar una idea.

Lo capitá fent un brinco, que haguera fet honor á la mona mes ágil de Tetuan, sols va tenir temps per dirme: ¡ánimo company!

Jo, encara que mal me esta l' dirho, no m' he distingit may com á gimnástich, pero vaig fer la segona part del brinco del capitá, quant se nos presenta la terrible causa del nostre espant, en forma de un enorme tigre de Bengala.

Veus aquí tots tres cara á cara y sols una bòta per separarnos. Ben segur que cap dels tres se habia vist may en aquella situació.

Figureuse per un moment que sou un dels actors del drama y confessareu que la broma era una mica pesada.

Mes de duas horas várem estar donant voltas per la bòta y ja las camas ns' comensaban á fer figa.

L' única cosa quens' aconsolaba una mica, era lo créurer que al adonarse lo tigre de las provisions que hi habia escampadas per terra ns' daria temps de pèndrer una determinació, pero lo malehit animal estava decidit á menjar-nos de viu en viu, encara que per axó hagués hagut d' esperar-se una semmana.

Lo nostre ánimo s' anaba acabant. Lo capitá va confessar despues que may s' habia vist tan apurat. Figureus com habia de estar jo ¡pobre de mi!

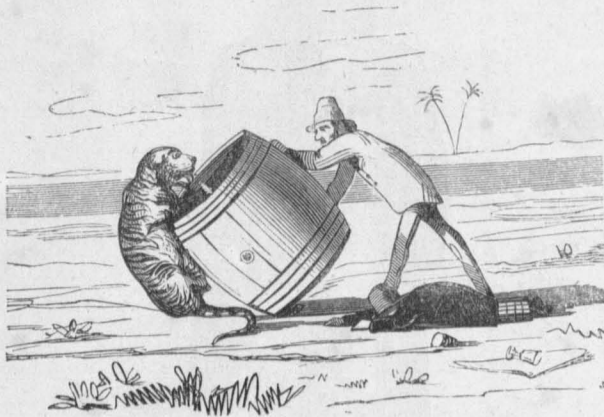
Per últim lo tigre va pèrdrer la paciència y al enfilarse á la bòta, se li va decantar de modo que ab una petita empenta que hi va donar lo capitá, va enclóurer lo tigre, com un ou dins de un cubilet.

Tot axó jo ho vaig saber després, perque al véurer saltá al tigre vaig deixarme anar á terra contant que ja era mort.

Lo capitá, molt lluny d' axó, va tenir prou serenitat per enfilarse á dalt de la bòta y me va cridar perqué fes lo mateix..

Al cap de un rato várem compèndrer que no habiam adelantat res, perque no podiam

abandonar la bòta y per lo tant era impossible posarnos en comunicació ab los nostres companys.

Se anaba fent fosch y á medida que se anaba ponent lo sol, s' anaban ponent també las esperansas de poder rébrer socorro.

Lo capitá, despues d' haberse dat una palmada en lo front, va ajupirse ab molta precaució y al cap de un rato va tráurer per lo forat de la bòta, tota la cua del tigre.

Es clar que mentres logressim tenir la bòta entre lo tigre y nosaltres, no habiam de tenir pó de res, pero la qüestió era poder tornar á bordo, antes de ferse nit.

Nosaltres imaginant que tindriam prou forza entre tots dos, per arrossegar la bestia, várem baixar ab molt cuidado, tenint la cua ben amarrada.

Encara que lo tigre no podia fer us sino de las potas delanteras, tenia molta mes forza que nosaltres y nos feya caminar cap á l' interior á pesar dels nostros esforços.

¿Deixar anar la cua? ¡Deu nos en quart!

Comensabam ja á sentir los crits d' altres fieras.

Jo ja habia dit mes de una dotsena d' actes de contrició.

Vaig promètrer á la Mare de Deu de Monserrat un ciri del gruix de la cua del tigre y de la llargaria del capitá si escapabam vius d' aquella aventura.

Deu, á l' últim compadeixentse de nosaltres va inspirar al capitá. No ni habia prou en con-

cebirho, la dificultat estava en exècutarho.

Lo capitá volia fer un nus á la cua del tigre, pero com nos feya anar molt depressa, nos era impossible posar en planta un pensament que ha immortalisat al seu autor.

Per últim al passar per un bosch ó millor un matorral, várem aprofitar la ocasió per fer aquesta maniobra.

Era aqueix moment per nosaltres critich y solemne.

Si se desfá lo nus, un de nosaltres, ó millor tots dos, pagabam ab la vida la nostra torpesa.

Despues d' exàminarlo y tornar-lo á exàminar, lo capitá lo va dar per segur. Deixém anar la cua cridant com uns desesperats y tirant pedras á la bota per espantar la bestia, fins que al últim la várem pèrdrer de vista.

Despues d' haber donat gracias á Deu, várem reunirnos ab los nostres companys que no hagerán donat crédito á las nostras paraulas si no haguessen vist alguns pels de tigre enganxats á las nostras mans.

Convensuts de la veritat de l' aventura, váren felicitar al capitá per lo seu valor y presencia d' ánimo.

Jo vaig estar malalt mes de dos anys.

Desvariejaba tot sovint y la única manera de sossegarme era lligant una corda al peus del llit y tirant jo ab las mans lo altre cap, figurantme que era la cua del tigre.

A l' últim vaig recobrar la salut; pero puch assegurar que may mes he estat sino una sombra de lo que era.

FAUST.

Veus (1) aquí convertit en periodista á un home de be que may s' habia ficat ab ningú. Estich compromés y no hi ha més remey que passar per aquí ó per la porta. Ja soch periodista y tinch de fer com ells; donar cullarada en tot encara que no hi toque pilota.

Presumint que axó del Faust seria alguna gran cosa y creyantme per lo tant obligat á darne rahó, m' vaig gastar tres pessetas ab un silló y sis rals ab la entrada. Encara que no anar de gorras al teatro no fa periodista, fa persona decent, perque l' entrada de franch los gossos ja la tenen. No m' fa parlar alló de

(1) Tractém als lectors de vos perque los sabis també ho fan. Al dir sabis no ns' referim als socios del «Atenco Catalan» que també son motejats ab aqueix nom. Molt lluny d' axó, al dir sabis volém dir als sabis de debó.

Lit. Mercantil. Rambla 19.

—Mozo !... cuanto debo ?

—Un plat d'escudella que son deu... diguém un ral y mitx, que son tretse quartos..... tretse y deu de la carn-dolla son vinti-tres.... diguém tres rals.... y sis quartos de pá.... una paseta y bon profit.

que la guineu quant no las pot haber diu que son verdas, porque tothom ja sab que li es mes fácil á un periodista obtenir silló y entrada, que ferse rich un ministre d' hisienda.

Dotse rals del silló, sis de la entrada y quatre del llibret fan vintidós. Ab vintidós rals de gasto puch avuy fer l' home, parlant del *Faust*, *dramma lirico in cinque atti*, musica del maestro Gounod. (1)

Comensaré pe rexplicar l' argument, que encara que es molt vell, l' esplicar cosas vellas, fa mes periodista.

Tiran taló y s' veu un metje que li diuben Faust, que acaba de pérdrer la xabeta buscant un remey per tornarse jove. Cremat ab Deu

(1) Totas aquexas paraulas tan estranyas, las hem copiat de la portada del llibret.

perque no podia lograr lo que ell volia, invoca en Banyeta. De seguida que aquet senyor se sent anomenar, surt de sota terra y al véurel en Faust, va tenir un susto que no sé pás com li hauria anat, si en Banyeta no l' aconsola dihentli que ell podia donarli tot lo que volgués ab la condició que al morir hauria de anar á las calderas den' Pera Botero.

Mentres en Faust está dihent que si per cás ja avisará, s' obra lo taló del cap de vall y apareix una minyona d'alló més maca, ques' diu Margarida. En Faust engrescat firma l' escriptura, se torna jove de seguida y s' acaba lo primer acte.

En lo segon, despres de haber passat una pila de cosas entre en Banyeta, lo jermá de Margarida y uns quintos que hi habia per allí,

en Faust troba á la Margarida, li tira un requiebro y ella se l' treu de devant ab un regany.

En Banyeta l' aconsola dihentli que ab temps y palla se maduran las nesplas.

En lo tercer acte en Faust y lo seu company van á casa la Margarida, quant ella era fora y deixan sobre una cadira unas joyas que valian un grapat de quartos. Al arriuar la minyona veu las joyas y sense maliciar rés, se las posa. Al veurho en Faust torna á tirarli piropos y encara que ella al principi se mostra mes esquerra que una catalana, á l' ultim s' hi deixa cáure y mentras en Banyeta entreté á la criada, van tots dos sols á dar una volteta per lo jardí. Al cap de una estona tornan apariats y se despedeixen per l' endemá. Mentras en Banyeta deya

4

á Faust que havia estat un bestia, la Margarida treu lo cap en una finestra que hi havia á peu plá, en Faust s' hi acosta, li fa un pató y. . . . .
 . . . . . música, música.... lo qui vulgui saber que vaja á Salamanca.

En lo quart acte torna de la guerra lo jermá de Margarida, y cremat per lo de la seva germana en diu quatre de frescas á Faust. Despres d' haberse trencat lo respecte se desafian y en Faust mata á son cunyat. Ella arrepentida se en va á missa, en Banyeta surt d' arredera un biombo, la Margarida s' espanta y cau á terra, lo taló també y ja sols falta un acte.

L' últim acte representa una presó. Margarida jau sobre un palut. Hi va en Faust y se entretenen una mica recordant aquell temps. En Banyeta es pensa haber mort dos pardals ab un sol tret, pero Deu s' apiada de Margarida, ella s' en va al cel, ells dos s' enfonsan y s' acaba l' opera.

L' argument ns' va agradar del tot, se veu que en Goethe no era cap tonto y que per fonsa havia de ser de l' art de la p'oma.

La música casi ns' va semblar digne de l' argument.

Al costat nostre hi havia un senyor que feya cara d' enténdrehi que va dir que l' orquesta anaba tan be, y va posar á las estrellas á lo mestre. També va dir que al primer violi ja l' poden deixar anar tot sol.

Passejant per los corredors várem sentir dos grupos que se barallaban. Los uns deyan que aquesta vegada, lo conjunt havia estat millor que l' últim cop, y los altres sostenian lo contrari. Creyém que los primers tenian rahó perquè cridaban més que ls' altres.

Lo qui feya la veu prima ns' va agradá del tot. Compreném que cantant com ell ho fa, seduheixi á la Margarida. La dona que fora de las taulas lo resisteixi, se pot calificar de virtuosa. Jo per la meva banda puch assegurar que no m' casaré que ell no sigui fora de Barcelona. M' agrada molt la tranquilidat á casa meva.

Lo de la veu grossa, ho va fer tan be, que semblaba un dimoni de debó.

La Margarida va fer més de lo que podia fer y á l' últim acte tot lo que es pot fer. Son germá també se va portar d' alló mes bé. L' empresari va fer molts dinérs; bon profit li fassan. Aquesta es la nostra opinió, pero axó no vol dir més, que es la de un del dos cents mil habitans que tè Barcelona.

A la amabilitat del Senyor Camprodon debem alguns originals que publicarem de mica en mica. Aquí vá aquesta juguina.

PER UN ALBUM.

Qui mira una vegada ta bellea
 li plora l' cor després,
 li queda ta mirada tan impresa
 que no se n' va may més.
 De ma tranquila pau m' has fet un robo,
 densá que jo t' he vist,
 si Deu me dona l' cel y no t' hi trobo,
 també hi estaré trist.

Francisco Camprodon.

UN ALTRE ADVERTENCIA.

Acabarém sempre lo periódich contant quatre tonterias, que procurarém sian lo menos bestia possible.

N' hi haurá de vellas, ab mitjas solas, y algunas de inéditas.

Respecte á las primeras creyem que als nostres lectors ls' passará lo que á nosaltres. Moltes vegadas ns' han contat cuentos que lo nostre mal humor ns' ha fet trová pesats y prova axó lo que altres vegadas los mateixos cuentos ns' hajan distret de valent.

¡Qué dimoni será que en una de las moltas vegadas que l' periódich ls' vindrá entre mans, no estiguin ab l' humor necessari per poder apreciar lo cuento en tot lo seu valor!

Signi com vulga la nostra intenció es bona. Prenguin la bona voluntat.

ESCALA DEL MATRIMONI.

Durant lo primer any d' efectuat lo matrimoni, passejant per lo carrer la dona ensopega. Lo seu marit li pregunta una pila de vegadas si s' ha fet mal, ella diu que no, pero á pesar d' axó vulgas ó no vulgas la fa entrar á casa de un apotecari, porque prenguia alguna cosa. Allí lo marit renega dels empedrats, del ajuntament y fins del govern.

Al cap de un altre any, la dona torna á ensopegar. Lo marit ja no enrahona tant y li fá observar, que si anés ab cuidado no ensopegaria.

Al ensopegar la dona lo tercer any, lo marit sols exclama: ¡DE MORROS!

Hi havia un home molt miserable que deya sempre: á casa aném tots farts. Jo ho estich de la dona, la dona de mí, las criaturas de nosaltres y nosaltres de las criaturas.

Un xicot va fer un robo, y son pare, home molt previsor, va anar á trobar un advocat y li va dir: «Lo meu fill ha fet una pastarada y voldria que, antes la justicia no ho olori y hi posi ma, vosté m' ho mastegués una mica.»

Exágerant un lo molt peix qui hi havia en un estany de la seva propietat, deya: «No se ha de contar més, sino quantas vegadas pot un home en un dia aixecar lo bras y cada moviment d' aqueixos es un peix.» «Molt més abundant es lo meu, va contestar l' altre; no hi ha una sola gota d' aigua, tof es peix.»

Contan que un senyó va tragarse ab una sola vegada tota una capsas de píldoras Holloway. Estant lo vespre en una reunió, va sortir de la sala, per anar ab un cert puesto. Al cap de molta estona y veyent que no tornaba, varén anar á véure si ni havia passat alguna y solament van trobar lo seu barret sobre l' assiento.

UN ALTRE CUENTO Y PROU.

Era un catalá. Va saber que las personas distingidas viatjaban, y com ell tenia dinérs per ferho va anar á Lóndres, sense saber una paraula d' inglés.

Al arribar á la estació, se fica á dins de un del coches que allí hi havia y signa al cocher que tiri endevant. Al cap de una estona, veyent una casa que per l' especte exterior se coneixia que era una fonda, va dir al cocher que's parés. Li dona lo que ell li va péndrer de la má y cap á dalt.

Pren allí un quarto, se renta, s' muda y surt al carrer, tenint cuidado d' apuntar lo rotul de la cantonada, per poder tornar á casa quant á ell li dés la gana.

Passeja que passejarás per Lóndres, fins que se va fer vespre. Volent anar á casa, ensenya á un municipal lo que ell havia copiat y lo municipal l' envia qui sap ahont. Estará borracho, va contar ell, y al véuren un altre li passa la mateixa funció. — ¡Quina colla de brutos, y ns' queixabam dels municipals del nostre pais!

Detura ab un senyó y un altre y un altre y ab tots li passa lo dels municipals.

Desconfiaba ja de poder torná á la fonda, quant veu un senyó que feya cara de mes persona que tots ls' altres y li clava la cartera adevant dels ulls; al lleghiro-l' altra, exclama entre dents: ¡Si fosim á la meba terra quina castanya quet' clavaba!

Al sentir parlar catalá li dona una abressada y li pregunta com es que s' enfadaban d' aquella manera al ensenyarlos las senyas del carrer.

— ¡Si axó no son las señas! Axó diu: «*Se prohibe orinar en este sitio.*»

Encara que en lo prospecte no fixém si lo nostre periódich surtirá cada mes ó cada any, avuy que ja sabem tot lo que s' necessita per omplir un número, podém donar més explicacions.

Lo periódich surtirá probablement cada quince dias. Quant hi tindrem la gran práctica, será semmanal, y qui sab si ab lo temps arribará á ser diari.

Lo preu de cada número será generalment lo de un ral. Pensém donar unas láminas litografiadas ab una pila de colérs. No de nyinyi nyogui, no, sino una cosa digne del «Charivari» y de deu vegadas lo «Charivari.»

Quant axó succehesca, lo periódich valdrá una mica més. A los suscriptors farém de tant en tant algun regalo ab la idea de que al últim no hi haja més que suscriptors y no tinguem necessitat de fer cridar per los carrés ¡Un trós de papér, un ral! ¡Un trós de papér un ral! Be prou que ja ns' omplan lo servell ab los noms de altres periódichs.

Perque los suscriptors tinguin un altre ganga, hi haurá tres classes de suscripciones. De 4 rals á compte, de 10 rals y de 20. Los suscriptors de 4 rals hauran de pagar tota una pesseta. A los de 10 rals, donantne 9, sels' fará lo recibo de 10, y á los que donguin 18 rals sels' fará el recibo de 20.

A casa l' Oliveres, á casa Lopez y á la nostre administració s' admeten suscripciones.

Lo periódich s' enviará á casa del suscriptor, franch de ports.

Ab los suscriptors de fora de Barcelona, pero de la península, ns' partirém los gastos que ocasioni l' envio del periódich. Me sembla que es una cosa enrahonada.

Ara dissimulin.

E. R. — Juan Jordi.

BARCELONA. — Imprenta de D. JOAN OLIVERES, catter dels Escudillers, número 57. — 1865.